



SĂPTĂMÂNĂ PATIMILOR

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!



CU DOMNUL ÎN SFÂNȚA ȘI MAREA SĂPTĂMÂNĂ A PATIMILOR SALE



DENIA SFINTEI ȘI MARI LUNI

De astăzi, fraților, începe Sfânta și Marea Săptămână a Patimilor Domnului nostru Iisus Hristos. Iată pentru ce Sfânta Biserică acum, la începutul acestor zile mărețe și sfinte, ne deșteaptă auzurile noastre printr-un deosebit îndemn, chemându-ne să le petrecem cu vrednicie. Și pentru ca îndemnul acesta să fie ascultat și urmat de noi, Sfânta Biserică ni-l adresează chiar în numele și din partea Domnului nostru Iisus Hristos: „Mergând Domnul spre patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale...”.

Domnul a spus Apostolilor pe cale cele ce aveau să se întâmple, dar se poate oare ca cele spuse de El să nu se socoate spuse tuturor celor ce se numesc cu numele Lui? Mântuitorul îndemna pe cei dintâi ucenici ai Săi să ia aminte la patimile Sale, dar care, oare, chiar și dintre cei mai de pe urmă ucenici ai Săi, nu se va crede dator a lua aminte la aceste patimi mântuitoare?

Noi am sărbătorit cu multă strălucire toate întâmplările însemnate din viața pământească a Domnului nostru, am sărbătorit minunata Lui zămislire și prea slăvita-I naștere, am sărbătorit aducerea Sa în biserică, dumnezeiescul Său botez și, ieri, intrarea Sa domnească în Ierusalim. Putem noi oare să nu împărtășim cu Dânsul și cele de pe urmă minute ale Sale?

Iubirea și căldura noastră pentru El trebuie să ni le arătăm mai cu seamă acum, când toți L-au părăsit! Au nu pentru noi merge El la patima cea de bunăvoie? **Au nu ale noastre păcate vor fi șterse și spălate cu sângele Lui? Cum vom cuteza să lipsim de lângă Dânsul tocmai în aceste momente? Nu, fraților, să nu fie aceasta! Ci veniți cu toții, mic**



și mare, bătrân și tânăr, bogat și sărac, învățat și neînvățat, veniți să ne unim duhul credinței și al dragostei și cu cugete tari să urmăm Mântuitorului nostru, să nu scăpăm nici unul din cuvintele Lui, să împărtășim toate simțămintele Lui și să pătrundem în duhul tuturor celor săvârșite de Dânsul. Dacă chiar și oamenii de rând, înainte de moarte, vorbesc și lucrează lucruri deosebite, apoi cu cât mai vârtos Dumnezeu-Omul! Deci să ne îndoim luarea-aminte și mai cu seamă să ne curățim cugetele. Căci, după cum cu ochii plini de colb nu putem vedea nici chiar lucrurile cele mari, tot așa și cu mintea plină de cugete necurate și de griji pământești nu putem privi măreția patimilor lui Hristos.

Dar, spre adâncă noastră mâhnire, mintea și sufletul multora dintre noi niciodată nu sunt așa de necurate și pline de felurite griji deșarte ca în această săptămână mare și sfântă. Grijă de a isprăvi până la sărbători toate

treburile începute, grija de a pregăti de Paști fel de fel de lucruri risipesc mintea în toate părțile și o împrăstie după lucrurile cele mai deșarte și mai de nimic. Din această pricină, slujbele bisericești, până și cele mai însemnate, ca Ceasurile împărătești din Vinerea cea Mare, nu sunt aproape deloc cercetate de lume. Alte slujbe bisericești sunt cercetate de creștini, însă nu cu luarea-aminte cuvenită.

Multe din cele ce se citesc în biserică, de altfel lucruri foarte însemnate, cum sunt, de pildă, istorisirile celor patru evangheliști despre viața lui Iisus Hristos, se trec nebăgate în seamă, ca lucruri de mâna a doua. Chiar patimile lui Hristos, preînchipuite de Biserică în slujbele ei într-un chip așa de amănunțit și înțelept, nu sunt contemplate în toată întregimea lor decât doar de sfinții îngeri, care pururea sunt de față în biserica lui Dumnezeu. ✿

Sfântul Inochentie al Odesei



HRISTOS NE CERCETEAZĂ ROADELE CREDINȚEI



După ce a petrecut noaptea în satul Betania, dimineața, Domnul, spune Evanghelistul Matei, pe când Se întorcea în Ierusalim, a flămânzit și, văzând un smochin lângă cale, S-a dus la el, dar n-a găsit nimic în el decât numai frunze, și a zis lui: „De acum înainte să nu mai fie rod din tine în veac!” Și smochinul s-a uscat îndată. Văzând aceasta, ucenicii s-au minunat, zicând: „Cum de s-a uscat smochinul îndată?” Iar Iisus, răspunzând, le-a zis: „Adevărat grăiesc vouă: dacă veți avea credință și nu vă veți îndoii, veți face nu numai ce s-a făcut cu smochinul, ci și muntelui acestuia de veți zice: Ridică-te și aruncă-te în mare, va fi așa, și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi.”

Smochinul neroditor de lângă cale, care nu avea decât frunze, suntem noi, iubiți frați și surori. **La noi vine adeseori, atât devreme, cât și târziu, Răsăditorul vieții noastre, Domnul Iisus Hristos, Care este flămând de mântuirea noastră - vine să potolească foamea sufletului nostru, să devină pentru ea pâine a vieții. Din păcate, aproape întotdeauna găsește în noi numai griji lumești, numai frunze, iar roadele credinței, ale grijii din răspuneri pentru mântuirea sufletelor noastre, nu se găsesc deloc.** Or, fiecare dintre noi a fost lăsat pe pământ tocmai ca să aducă roade duhovnicești. Care anume sunt aceste roade, pe care trebuie să le aducă fiecare om, și mai ales fiecare creștin? La aceasta, Sfântul Apostol răspunde așa: roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința (Gal. 5, 22).

Iată, fraților și surorilor, ce roade trebuie neapărat să-I aducem zilnic Răsăditorului vieții noastre, Domnului Iisus Hristos! Acum să se uite fiecare dacă este un smochin rodnic sau unul neroditor. Dacă ești roditor, bine; dă-i înainte cu nevoie, adu-I Stăpânului tot mai multe roade, ca să te hrănească cu ele pe tine însuși în veșnicie. Dacă ești neroditor, tremură, fiindcă ești amenințat de blestemul Stăpânului vieții tale, și poate că El îți va spune și ție peste foarte puțină vreme: să nu mai fie rod din tine în veac, și îndată te vei usca; voramuți toate puterile tale duhovnicești, vor seca de tot în tine credința, nădejdea și dragostea - iar tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în focul veșnic (Mt. 3, 10). Așadar, fraților și surorilor, întrebați-vă pe voi înșivă: aduceți zilnic Stăpânului vieții voastre roadele faptelor celor bune și - lucrul de căpetenie - o aveți în voi pe împărăteasa

virtuților, dragostea fierbinte de Ziditorul vostru și de aproapele ca de voi înșivă? Vreți să știți prin care fapte se vădește această dragoste? Vă răspunde în locul meu Sfântul Apostol Pavel: dragostea înde-lung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește ... zadarnice sunt toate cunoștințele lui, toate ostenele lui, fără dragoste (vezi Cor. 13, 1-8). De ce avem neapărată nevoie de dragoste? Pentru că Dumnezeu însuși este dragoste (I In 4, 8), iar noi suntem făcuți după chipul Lui, și în creștin petrece Dumnezeu. Sau nu știți că Hristos este întru voi?

Afară numai dacă nu sunteți netrebnici (II Cor. 13, 5). Nu știți că sunteți templu al lui Dumnezeu și că Duhul Sfânt locuiește în voi? (I Cor. 3, 16). Cine are dragoste fierbinte de Dumnezeu și de aproapele are în sufletul său și celelalte roade înșirate de Apostol: bucuria în Duhul Sfânt, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința; în

dragoste, ca într-o sămânță, sunt cuprinse toate virtuțile, fiindcă unde e dragoste acolo Dumnezeu. Atotdesăvârșita Desăvârșire, Frumusețea Ziditoare, Bunătatea Nemărginită, Atotputernicia Nemărginită. Cine are iubire fierbinte de Dumnezeu are și credință atât de mare, încât poate muta munții din loc, precum a zis Domnul: toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi (Mt. 21, 22).

Așadar, dacă nu vrem să ne uscăm ca smochinul pe care l-a blestemat Domnul sau ca iarba și să fim aruncați în focul cel veșnic, să ne străduim, iubiți frați, să aducem Răsăditorului vieții noastre roada faptelor celor bune atâta cât avem timp, puteri, mijloace, prilejuri. Poate că va veni o vreme când, chiar dacă vom vrea să facem binele, aceasta ne va fi cu neputință. Până când avem vreme, să facem binele către toți, dar mai ales către cei de o credință cu noi (Gal. 6, 10). Amin! ❀

Sfântul Ioan de Kronstadt

Fericitul Iosif cel Preafrumos

In Sfânta și Marea Luni se face pomenire de smochinul neroditor care s-a uscat prin blestemul Domnului și de fericitul Iosif cel Preafrumos. Iosif, fiul Patriarhului Iacob și al Rahelei din Vechiul Testament, este o preînchipuire sau o pre-figurare profetică a Domnului nostru Iisus Hristos.

Din pricina unor visuri, legate de viitorul său măreț, era invidiat de frații lui mai mari, care l-au ascuns într-o groapă, spunându-i patriarhului Iacob că a fost mâncat de fiare sălbatice.

Mai târziu, Iosif a fost vândut ismailiților cu treizeci de arginți, iar aceștia la rândul lor l-au vândut lui Putifar, maimarele eunucilor faraonului Egiptului. Ajuns în casa lui Putifar, el a respins ispita de a cădea în desfrânare cu stăpâna sa.

Vrând să se răzbune, aceasta l-a acuzat pe Iosif în fața lui Putifar spunând că el ar fi fost cel ce a încercat să o ademenească. Ca urmare, Iosif a fost pedepsit, pe nedrept, cu temniță grea și lanțuri.

Apoi, în urma tălmăcirii unor visuri, a fost scos din închisoare, înfățișat faraonului și a fost pus domn (administrator) peste tot Egiptul. Cu prilejul împărțirii grâului, a fost recunoscut de frații lui evrei. Dar Iosif nu i-a pedepsit, deși putea să o facă, ci i-a iertat.

Asemănarea dintre suferințele lui Iosif și cele ale lui Iisus este foarte mare, stăpânirea lui Iosif peste Egipt era o preînchipuire a biruinței lui Iisus asupra păcatelor lumii, iar grâul oferit celor flămânzi - o preînchipuire a Sfintei Euharistii. ❀



ÎNVAȚĂ SĂ TE ROGI NECONTENIT



Ce se poate face cu gândurile care fug în toate părțile în timpul cititului și al rugăciunii? Nimeni nu scapă de asta. Nu este nici un păcat în asta, dar este nepotrivit.

Este păcat atunci când cineva de bună voie încurajează gânduri străine, dar când ele aleargă involuntar, este vreun păcat? Greșeala vine atunci când omul a observat că îi rătăcesc gândurile și nu le stăpânește. De îndată ce observi că o iau razna gândurile, înfrânează-le, aceasta trebuie să faci.

Roagă-te și cu propriile cuvinte

Pentru a potoli rătăcirea gândurilor în timpul rugăciunii, este necesar să faci eforturi pentru a te ruga cu inimă fierbinte. Ca să faci asta trebuie să-ți încălzești sufletul înainte de rugăciune cu meditație adâncă și închinăciuni. Învăț să te rogi cu propria ta rugăciune. De exemplu, esența rugăciunii de seară este aceea de a mulțumi lui Dumnezeu pentru ziua aceea și pentru tot ce ai primit în timpul zilei, bune și rele.

Pentru răul săvârșit, omul trebuie să se pocăiască și să ceară iertare, promițând să-și repare greșelile în ziua următoare; apoi omul se roagă lui Dumnezeu pentru ocrotire în timpul somnului. Spune-I lui Dumnezeu toate acestea, așa cum îți trece prin mintea ta și din toată inima ta.

Să-I mulțumim mai des lui Dumnezeu

Esența rugăciunii de dimineață este de a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru somn și pentru trezire și de a-I cere ajutor ca în timpul zilei să faci lucruri pentru slava

Sa. Iarăși, spune-I acestea din toată inima și mintea ta. În timp ce te afli la rugăciune, atât dimineața cât și seara, spune-I lui Dumnezeu toate nevoile vieții tale, atât cele lăuntrice cât și cele din afară, vorbindu-I ca un copil: „Vezi, Doamne, boala mea și slăbiciunea mea! Ajută-mă și vindecă-mă!” Toate acestea și alte asemenea le poți spune lui Dumnezeu cu propriile tale cuvinte, fără să mai deschizi cartea de rugăciuni. Poate că așa va fi mai bine. Încearcă să faci așa [...]. Totuși, dacă nu merge, atunci trebuie să te rogi cu cartea ta de rugăciuni, sau altfel vei rămâne fără nici un fel de rugăciune [...]

Învăț rugăciuni pe de rost

Nu citi niciodată o rugăciune în grabă. Încă ceva: încearcă să înveți rugăciunile pe de rost. Aceasta te ajută foarte mult să spui rugăciunea fără tulburare. O rugăciune trebuie învățată ca orice altceva, învață să te gândești la Dumnezeu nu numai atunci când te afli la rugăciune, ci și în fiecare ceas și în fiecare clipă, pentru că El este pretutindeni. Din toate acestea, pacea va izvorî în inima ta, dându-ți putere pentru problemele tale zilnice și pentru rânduiala tuturor lucrurilor. ❖

Sfântul Teofan Zăvorâtul

Numai în Biserică putem afla calea îndumnezeirii

Totul în Biserică duce la îndumnezeire. Sfânta Liturghie, Sfintele Taine, cultul divin, predicarea Evangheliei, postul, toate duc la aceasta. Biserica este unicul loc al îndumnezeirii. Biserica nu este o instituție socială, culturală sau istorică și ea nu seamănă cu nicio altă instituție din lume. Ea nu este precum diferitele instituții din lume. Poate că lumea are clădiri bune, organizații bune, instituții bune și alte lucruri frumoase. Însă, Biserica noastră ortodoxă este inimitabilul, locul unic al comunicării lui Dumnezeu cu omul; locul de îndumnezeire a omului. Doar în sânul Bisericii omul poate deveni un dumnezeu – nicăieri în altă parte, doar aici. El nu poate deveni astfel nici în universități, nici în fundațiile de servicii sociale, în niciunul din lucrurile

frumoase și bune pe care le are lumea. Toate aceste lucruri, oricât de bune ar fi, nu sunt în măsură să ofere ceea ce Biserica oferă.

Se poate ca noi, oameni slabi și păcătoși, să trecem din când în când prin crize și greutăți în sânul Bisericii. Pot fi chiar scandaluri în interiorul ei. Toate acestea se întâmplă în Biserică pentru că încă suntem pe calea spre îndumnezeire – și este foarte firesc ca slăbiciunile omenești să existe. Suntem pe cale să devenim dumnezei, însă nu suntem încă. Așadar, prea puțin contează de câte ori au loc acestea. Noi nu vom părăsi Biserica, pentru că în Biserică avem singura posibilitate să ne unim cu Dumnezeu. ❖

**Arhimandritul Gheorghe Kapsanis,
stareț al măn. Grigoriu,
Sf. Munte Athos**



Iată Săptămâna Mare

*Iată Săptămâna Mare, haideți să ne-mbrățișăm,
haideți să lăsăm dreptatea care credem c-o avem,
haideți să luăm iubirea ce se pare c-am uitat,
haideți să ne dăm iertarea cu sărut adevărat.*

*Trebuia de mult să ținem seama de Cuvântul spus,
să vedem Ispitiitorul cum l-a biruit Iisus,
să-nțelegem că ispita cea mai grea e cea din rai
și că cel mai greu te lepezi de dreptatea care-o ai.*

*Este Săptămâna Mare, iată, este Sfântul Post,
haideți în genunchi cu toții, să uităm de tot ce-a fost,
să ne-ntindem mâna păcii și sărutul iubitor,
să iertăm, pentru-Nviere, toți și toate tuturor.*

*Vine Marea Înviere, Vine Paștele – Hristos,
să-L întâmpinăm cu suflet primenit și credincios,
să ne înnoim ființa din străfunduri și deplin,
să intrăm în Sărbătoare oameni noi, cu chip divin... ❖*

Traian Dorz

SPOVEDANIE „DIN AN ÎN PAȘTI”?

Postul Mare reprezintă o perioadă în cuprinsul căreia ne preocupăm mai mult de viața duhovnicească. Chiar și cei care nu ajung prea des la biserică în restul anului simt un imbold lăuntric în a se apropia, pe parcursul acestor săptămâni, mai mult de Dumnezeu, prin rugăciune, prin postire, prin milostenie, prin participare la sfintele slujbe. Spovedania ocupă un loc important în acest context, de aceea găsim în catehismele noastre recomandarea ca orice credincios să se mărturisească măcar în cele patru posturi mari de peste an.



Din păcate, acest îndemn este înțeles de foarte mulți ca indicând un maximum de spovedanii, patru, care se pot face într-un an, în loc de a-l înțelege ca pe un minim absolut necesar. Așa am ajuns în trista situație în care unii (de fapt, cam cei mai mulți) vin să se spovedească doar în Postul Mare și sunt absolut convingeți că și-au făcut „datoria” de creștin. Evident, vor să se și împărtășească, deși se spovedesc în mare grabă, cele câteva minute în care îngenunchează sub epitrahil nefiind, cu siguranță, suficiente spre a aborda toate păcatele pe care le săvârșește un om de-a lungul unui an.

Într-un fel, vina pentru această nedorită stare de fapt aparține păstorilor de suflete, căci rareori auzi prin biserici îndemnuri către credincioși de a se spovedi nu doar în posturi, ci și în afara lor. De aceea, consider că una dintre prioritățile pastorației trebuie să fie și aceea de a avea un program de spovedanie săptămânal, indiferent dacă este perioadă de post sau nu. Am introdus acest program la parohia la care slujesc și pot să vă spun că nu există, de atunci, săptămână în care să nu vină la scaunul de spovedanie minimum 70-80 de persoane (în posturi sunt mult mai mulți). Experiența aceasta m-a făcut să apreciez și mai mult rolul pe care Taina Sfintei Spovedaniei îl are în viața noastră duhovnicească. Legătura constantă, săptămânală a credinciosului cu Taina Pocăinței, cum mai este numită, i-a ajutat pe unii să învingă anumite patimi, pe alții să sesizeze probleme sufletești mai vechi, dar care își făceau încă simțită prezența în viața lor și, mai ales, pe fiecare dintre ei, să întărească mai mult relația cu Dumnezeu, sporind duhovnicește.

Este esențial ca duhovnicul să practice ceea ce propovăduiește în biserică sau sfătuiește la scaunul de spovedanie. Așa cum un copil este format nu de ceea ce îi spun părinții, ci mai ales de ceea ce vede el

la părinții săi făcând, tot așa duhovnicul trebuie să fie nu doar un „factor de decizie” în viața duhovnicească a credinciosului, ci mai ales un model care să inspire. De asemenea, e foarte important să se creeze o legătură de încredere între cel care se spovedește și duhovnicul său. Toată lumea știe că duhovnicul are datoria să păstreze secretul spovedaniei, chiar și cu prețul de a-și pierde viața. Și așa și este. Dar și ucenicul are această datorie, de a nu divulga cele primite de la duhovnic într-un astfel de moment. De ce? Pentru că diavolul nu are acces la convorbirea de la scaunul de spovedanie, nu știe ce sfat a primit ucenicul (e un soi de „ecranare” acolo, Duhul Sfânt ține aceste duhuri departe de dialogul nostru de taină). Dacă ucenicul spune altora ce sfaturi a primit, procedează precum un militar care divulgă un secret, o strategie ce poate ajunge la dușmanii cu care se luptă, diavolul având, de data aceasta, acces la discuția noastră purtată în afara Tainei Sfintei Spovedanii. Și va ști, pe cale de consecință, acest vrăjmaș neîmpăcat al omului, unde și cum să ne ispitească mai mult pentru a cădea și a nu putea împlini cele rânduite de duhovnic.

Fără a avea un duhovnic și o relație

constantă cu acesta la scaunul de spovedanie, nu avem cum să înaintăm pe drumul spre Împărăție. Între foarte multele beneficii, aș încheia prin a evidenția importanța pe care o are îndrumarea duhovnicească pentru cel care dorește darul discernământului. Acest dar nu poate fi primit decât numai de la Dumnezeu, Căruia ne încredințăm cu totul, punând înaintea Sa tot ceea ce simțim sau ne vine în minte. Când Îl vom crede mai mult pe Dumnezeu decât pe noi înșine, când vom crede mai mult cuvintelor Lui decât stărilor noastre sufletești sau gândurilor noastre, atunci Se va milostivi Domnul și ne va face darul acesta minunat al discernământului duhovnicesc. După o perioadă de, să-i zicem, „sevraj existențial”, începem a ne dumiri, a ne limpezi cu privire la propria noastră viață. Ruperea de modul egoist și egocentric de a trăi și lipirea de voia lui Dumnezeu, lucrată și trăită în cadrul relației cu duhovnicul, e singura care ne aduce adevărata cunoașterea de sine, eliberându-ne de cântecul ademenitor, de sirena, al acestei lumi. Iată doar unul dintre numeroasele motive pentru care spovedania nu trebuie făcută doar „din an în Paști”. ❀

Pr. Constantin Sturzu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 18 - 24 APRILIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Luni 18.04	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Taina Spovedaniei Denie / Utrenia zilei de marți
Martți 19.04	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Taina Spovedaniei Denie / Utrenia zilei de miercuri
Miercuri 20.04	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Taina Spovedaniei Denie / Utrenia zilei de joi
Joi 21.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de vineri
Vineri 22.04	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰ 20 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică) Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 23.04	07 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 23 ⁰⁰	Împărtășirea copiilor Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 24.04	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰ 01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰ 12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină! Sfânta Liturghie Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI